

23 -09- 2020

predano za poštu obično-prep. dne 19.09. 2020
POŠTA Zagreb R 55 508 598 0
broj primjeraka 3 priloga
taksirano KN POTPIS

VISOKOM TRGOVAČKOM SUDU
REPUBLIKE HRVATSKE
Zagreb, Berislavićeva 11

ŽALBA NA PRVOSTUPANJSKO RJEŠENJE U STEČAJNOM POSTUPKU

Na:

Poslovni broj: 1.St-19/2015-575

Zbog:

1. Nepotpuno i krivo utvrđenog činjeničnog stanja
2. Pogrešne primjene materijalnog prava stečajnih vjerovnika
3. Propuštanja 1.stupanjskog Suda da osigura ravnopravnost svih pred Zakonom

1. O ŽALITELJU

Žalitelj je stečajni vjerovnik kojeg tražbina pripada u 2. viši isplatni red, fizička osoba Krešimir Mitrović iz Zagreba, rođen u Zagrebu 1980. godine, zanimanje fotoreporter, VSS. Žalitelj je Sudu ranijom predstavkom putem pošte i elektroničke pošte dokazao status stečajnog vjerovnika višeg isplatnog reda u postupku.

2. O RAZLOZIMA ŽALITELJA ZA PODOŠENJE ŽALBE

Dužnik na kojeg se ova žalba odnosi je društvo kapitala, Kaštelanski staklenici d.d. u stečaju, OIB:47079015776, kojem je osnivač i većinski vlasnik kapitala Republika Hrvatska, dakle ista osoba koja je i imatelj najvećih tražbina prema Dužniku.

Kupac čije se stjecanje dužnikovog pogona ovom žalbom pobija je Dužniku bliska osoba Grad Kaštela.

Žalitelj ulaže žalbu na rješenje prvostupanjskog Suda u stečajnom postupku zbog nepotpuno i krivo utvrđenog činjeničnog stanja o naravi odnosa kupca Grada Kaštela (u daljnjem tekstu: Kupac) iz pobijanog rješenja i stečajnog dužnika Kaštelanski staklenici d.d. (u daljnjem tekstu: Dužnik), koje je dovelo do toga da Trgovački sud u Splitu pogrešnim tumačenjem normi vezanih za zakonitu primjenu materijalnog prava stečajnih vjerovnika donese rješenje o dosudi pogona Dužnika Kupcu, protivno stečajnom zakonu.

Ova žalba se ulaže i zbog pogrešne primjene materijalnog prava dužnika kojom je došlo do osobite povrede materijalnog prava stečajnih vjerovnika, koji u postupku nisu isplaćeni novcem što ih je Dužnik stekao prodajom pogona Resnik i Kaštela Zračnoj Luci Split d.o.o., ili novcem iz prihoda Dužnika od koncesija i iznajmljivanja pogona i drugih nekretnina tijekom pet godina stečaja.

3. ŽALBENI NAVODI I NJIHOVA OBRAZLOŽENJA

3.1. POVREDA MATERIJALNOG PRAVA STEČAJNIH VJEROVNIKA

Dana 02. rujna 2020.god. Trgovački sud u Splitu donio je Rješenje o dosudi kojim se 36 čestica zemljišta, koje čine najveći preostali pogon Dužnika, upravnu zgradu, betonske i zemljane putove i druge nekretnine Dužnika, otuđuje kupcu sa posebnim interesom, Gradu Kaštela. Grad Kaštela je dužniku bliska osoba sukladno objašnjenju iz članka 207. ,stavak (2) točke 2. Stečajnog zakona RH. Članak 232. Zakona kaže da pogon dužnika u stečajnom postupku ne može biti otuđen osobi koja ima poseban interes za takav pogon, koja je Dužniku bliska, ako prethodno nije ishodovana suglasnost za takav pravni posao od svih vjerovnika stečajnog dužnika. Da je Grad Kaštela imao poseban interes za pogon Dužnika iz pobijanog rješenja još sedam mjeseci uoči početka nadmetanja isti dokazuje službeni Zaključak Grada Kaštela o namjeri kupnje tog pogona iz siječnja 2020.godine, koji Sud može zatražiti na uvid od Kupca i od stečajnog upravitelja.

Smatram da je donošenjem pobijanog rješenja bez suglasnosti vjerovnika na način kako to nalaže Stečajni Zakon RH, sam prvostupanjski Sud dokazao da je i prethodno dosudi i aktu nadmetanja za pogon Dužnika od strane Kupca u okviru FINA javne elektroničke dražbe, propušteno primijeniti zakonski obvezujuće materijalno pravo svih stečajnih vjerovnika da samostalno i svaki ponaosob odlučuju i odluče o tome pristaju li ili ne da se najskuplji i najveći preostali pogon Dužnika njemu otuđi osobi iz čl. 232 SZ-a, i točke 1. čl. 232 SZ-a. Naivno je i neosnovano vjerovati da ni TS Split ni stečajni upravitelj, ni FINA nisu do 2. rujna 2020.god. imali povlaštenu informaciju da je mogući kupac pogona Knežine Grad Kaštela, dakle osoba iz čl. 207 SZ-a, i čl. 232 SZ-a.

Neporecivo je to pogrešna primjena materijalnog prava, do koje je došlo krivim tumačenjem materijalnopравnih normi koje su prethodile donošenju pobijanog rješenja. Prvostupanjski sud u Splitu je očito normu propisanu Zakonom tumačio na način da je ona ispunjena donošenjem suglasnosti samo odbora vjerovnika da se pogon Knežine proda, dakle otuđi Dužniku. Pri tome čak ni taj sam odbor vjerovnika nije dao suglasnost za tip prodaje iz čl. 232 SZ-a, osobi iz točke 1. članka, odnosno članka 207 Zakona.

Sud je stoga propustio uočiti da će tek ispunjenje norme iz čl. 232 SZ-a ispuniti pretpostavke da taj pogon Dužnika bude kasnije dosuđen osobi iz točke 1. članka, odnosno čl. 207 SZ-a. Ukoliko baš takva osoba pobjedi na javnoj elektroničkoj dražbi za pogon Dužnika, sukladno provedbi iz članka 247. SZ-a. Činjenica da Ovršni zakon ne komentira prirodu odnosa Prodavatelja i Kupca je ovdje nevažna, jer je ispunjenje materijalnopравne norme iz čl. 232 SZ-a zakonski preduvjet za slučaj da baš osoba sa posebnim interesom iz čl. 207. Zakona, kupi pogon Dužnika. Što se uostalom vidi i po rasporedu tih članaka u Zakonu. Članak 232. nalazi se u Zakonu prije članka 247. Zakonodavna vlast je očito predvidjela da bi primjenom članka 247. SZ-a moglo doći i do otuđenja pogona velikih državnih poduzeća u stečaju osobama koje su tim poduzećima bliske na način dan čl. 207 SZ-a, i stoga u Zakon prije članka 247. SZ-a upisala članak 232., čime je zakonodavna vlast unaprijed isključila mogućnost otuđenja bez ispunjenja materijalnopравne norme iz naslova članka 232 SZ-a. A prethodno njemu pak člankom 207. definirala tko je osoba iz točke 1. članka 232.

U ovom slučaju radi se o materijalnopравnoj normi u postupku koja zbog pandemije možebitno uopće nije mogla biti ispunjena u skladu sa odredbama SZ-a, bez donošenja posebnog, novog Pravilnika o održavanju skupština vjerovnika u stečajnim postupcima za vrijeme izvanrednih stanja i posebnih epidemioloških mjera. Zbog čega su uostalom dražbe za nekretnine iz stečajnog postupka optrećene razlučnim pravom i bile mjesecima obustavljene. Prvostupanjski Sud i Kupac zlouporabili su tu za građane RH nepovoljnu gospodarsko-zdravstvenu situaciju na vidljiv način, i značajnu štetu preostale stečajne mase Kaštelanskih staklenika d.d., time imovine vjerovnika 2. višeg isplatnog reda, i pokušali bez suglasnosti tih vjerovnika poduzeti pravni posao uređen člankom 232. Zakona. Dakle bez ispunjenja temeljne norme dane tom odredbom Zakona.

Pri tome sama činjenica da je na snazi bila izvanredna epidemiološka situacija, nikako ne odriče Sud obveze da prethodno upriliči ispunjenje zakonski propisane norme, ili mu dopušta da nastavi otuđenje pogona Dužniku bliskoj osobi, bez njezina potpunog ispunjenja. Stoga je pobijanim rješenjem na osobito transparentan način povređeno materijalno pravo svih preostalih vjerovnika u postupku na dan 02. rujan 2020.godine, a posebno vjerovnika 2. višeg isplatnog reda. A ako je Sud prethodno donošenju pobijanog rješenja ustanovio da postoji suglasnost svih vjerovnika za otuđenje pogona Knežine na način dan člankom 232. SZ-a, onda se radi i o nepotpuno i krivo utvrđenom činjeničnom stanju.

3.2. KRIVO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE UKUPNOG DUGA DUŽNIKA PREMA SVOJEM VEĆINSKOM VLASNIKU, KAO TEMELJ MATERIJALNOPRAVNE NORME O POTREBI OTUĐENJA POGONA KNEŽINE

Žalbom sam pokazao Sudu da je otuđenje pogona Knežine Dužniku bliskoj osobi na način kako to nalaže pobijano rješenje potpuno nezakonito. Međutim, kada se pobijano rješenje pogleda usporedo sa nekim od prethodnih rješenja u postupku, i rješenjem Posl.broj: 1.St-19/2015-582, otvara se i pitanje ovlaštenja stečajnog upravitelja, nadležnog tijela i odbora vjerovnika za otuđenje pogona Knežine bilo kome na javnim elektroničkim dražbama. To je zato što je **krivo utvrđeno činjenično stanje koje je prethodilo aktu otuđenja iz pobijanog rješenja** osobi iz čl. 232. točke 1. SZ-a, što je stvorilo pogrešne materijalnopravne norme u postupku, i povredom bitnih pravila stečajnog postupka do mjere da je ta povreda bitno utjecala na kasnije rješenje stvari danih postupkom, uopće uzrokovala da Sud donese pobijano rješenje. Poglavito se radi o pogrešnom tumačenju materijalnopravne norme koja se tiče ukupnog stanja preostalih dugova Dužnika, kao temeljne pretpostavke za nastavak prodaje imovine istoga, nakon otuđenja pogona Resnik i Kaštela Zračnoj luci Split d.o.o. A koje pogrešno tumačenje svoje ishodište nalazi u krivo utvrđenom činjeničnom stanju što je proizašlo iz rješenja prvostupanjskog Suda o naknadno utvrđenim tražbinama vjerovnika Porezna uprava za RH, u posljednjoj fazi postupka, u kojoj je već bio dugo poznat stečajni plan o isplati tražbina svih vjerovnika prodajom pogona Resnik i Kaštela, i nastavku poslovanja na pogonu Knežine.

Takvo pogrešno tumačenje materijalnopravne norme koja za trgovačke sudove znači signal da se mijenja stečajni plan, i postupak vodi prema unovčenju sve imovine kod dužnika kojih je imovina značajno veća od dugova, je u ovome postupku nastalo na način da su odbor vjerovnika i Sud svim ostalim vjerovnicima u postupku, prikazali takvo stanje dugova Dužnika prema kojem Dužnik neće biti sposoban isplatiti tražbine dijela vjerovnika prvog višeg isplatnog reda i svih vjerovnika drugog višeg isplatnog reda bez prodaje i preostale dugotrajne imovine Dužnika, koju najvećim dijelom čini pogon otuđen pobijanim rješenjem osobi iz čl. 232 Zakona.

Krivo činjenično stanje koje je prethodilo povredi primjeni materijalnog prava Dužnika na zadržaj preostale imovine do revizije preostalih ukupnih dugova vjerovnika prvog višeg isplatnog reda, po otuđenju pogona Resnik i Kaštela ZL Split d.o.o., i time aktu otuđenja pogona Dužnika iz pobijanog rješenja nastalo je naknadnim unosom tražbine Republike Hrvatske, Ministarstva financija, Porezne uprave od 22.670.988,20kn u već davno pravomoćno utvrđene ukupne tražbine svih vjerovnika u postupku. Unos spomenute tražbine u stečajni postupak daje se svim vjerovnicima na uvid dana 8. siječnja 2019.godine, rješenjem Suda Poslovni.broj: St-19/2015-362, na način koji nije sukladan roku prijave tražbine vjerovnika iz članka 129. SZ-a, pri čemu novi SZ iz 2015.godine ne propisuje više pravo na naknadnu prijavu takve tražbine. Ostaje

nejasno iz kojeg razloga prvostupanjski Sud takvu tražbinu Porezne uprave nije izrijekom odbacio, kao i to zašto stečajni upravitelj nije uložio žalbu kako bi zaštitio stečajnu masu Dužnika od nepotrebnih činidbi i sve ostale vjerovnike u postupku, a posebno vjerovnike 2. višeg isplatnog reda, koji bi već bili isplaćeni novcem od prodaje pogona Resnik i Knežine Zračnoj Luci Split d.o.o, da Sud nije najvećem vjerovniku, Dužniku posebno bliskoj osobi, priznao nove tražbine značajne visine 3 godine nakon donošenja rješenja o ukupnim utvrđenim tražbinama vjerovnika 1. i 2. višeg isplatnog reda. Evidentno je da je ovakvom prijavom dodatne tražbine najvećeg vjerovnika 3 godine i 7 mjeseci nakon otvaranja stečajnog postupka, vjerovnik Porezna uprava/RH doveo sve ostale vjerovnike, a posebno one manje, u bitno podređen i ekonomski i pravno nepovoljan položaj. I u konačnici postupka St-19/2015 izvršio nad njima uz podršku prvostupanjskog Suda prisilu da čekaju i podrže otuđenje pogona Knežine nesukladno SZ-u, samo zato da bi ostvarili svoje tražbine. A zna se da je u ovom stečajnom postupku još u svibnju 2020.godine bilo dovoljno novaca da se isplate sve tražbine svih vjerovnika osim te tražbine, i kamata unesenih u postupak nesukladno SZ-i ili nekom drugom hrvatskom zakonu, o kojima TS Split još odlučuje. Posebno u svijetlu činjeničnog stanja da najveći vjerovnik 2. višeg isplatnog reda značajan dio svoje preostale tražbine prebija nekretninama Dužnika, sukladno čl. 247 (7) SZ-a.

Ako tražbina iz rješenja St-19/2015-362 nije bila sukladna Zakonu, valjalo bi čim prije to rješenje poništiti i nastaviti stečajni postupak sukladno novim danim okolnostima, u kojima je Trgovački sud u Splitu donijeti i novo, ispravno tumačenje materijalnopравnih normi i pretpostavki za nastavak unovčenja dugotrajne imovine Dužnika koja je preostala nakon unovčenja pogona Resnik i Kaštela. Ako je pak ta kasno utvrđena tražbina bila nekom logikom Suda po Zakonu, ona sigurno nije prijavljena u stečajni postupak sukladno roku iz SZ-u, pa je priznanjem te dodatne značajne tražbine Porezne uprave RH prvostupanjski Sud na prijedog stečajnog upravitelja omogućio najvećem stečajnom vjerovniku osobito povlašten položaj u postupku. Time je bitno narušeno načelo jednake primjene prava i ravnopravnosti svih pred Zakonom, tako i svih stečajnih vjerovnika Kaštelanskih staklenika d.d. pred SZ-om. Ovdje je ta povreda načela jednakosti svih pred zakonom osobito teške prirode, jer je vjerovnik kojem Sud omogućuje povlaštenu položaj spram manjih vjerovnika 1. i 2. višeg isplatnog reda poput bivših radnika i dobavljača istovremeno i većinski vlasnik Dužnika. Proizlazi da prvostupanjski Sud većinskom vlasniku omogućuje izvlačenje novca iz svojeg poduzeća u stečaju. Zamislimo samo da je umjesto RH većinski vlasnik McDonalds. I da je taj globalni proizvođač hamburgera ujedno i vjerovnik u postupku. I da tri godine nakon otvaranja stečaja i već pravomoćno utvrđenih tražbina zatraži kao vjerovnik od Staklenika još ekstra 20 milijuna kuna. Da li bi imali aferu u dnevnim novinama?

Posebno kritično je ovo pitanje jer je isti taj Sud propustio ispitati za koje je dijelove tražbina tog istog vjerovnika nastupila apsolutna zastara poreznog duga. Vidljivo je iz pismene u predmetu iz naslova, da dijelovi tražbine Porezne uprave datiraju još iz 2010., 2011. i 2012. godine.

U ovaj sukob interesa su Republiku Hrvatsku nepažnjom doveli Ministarstvo financija RH i TS Split, na vidljivu štetu bivših radnika i sa RH nepovezanih stečajnih vjerovnika 2. višeg isplatnog reda.

Zbog bitne povrede Stečajnog zakona, koja je nastala donošenjem rješenja iz naslova, a poglavito je to povreda odredbe iz članka 232. SZ-a, kao i zbog pogrešne primjene i povrede materijalnog prava sa državom nepovezanih stečajnih vjerovnika u postupku, predlažem da

Visoki trgovački sud RH donese slijedeće

RJEŠENJE:

„Poništava se ili privremeno stavlja izvan snage rješenje Trgovačkog suda u Splitu koje se vodi pod Poslovnim brojem 1.St-19/2015-575, zbog neuskladnosti sa Zakonom, i pogrešne primjene materijalnog prava svih ostalih stečajnih vjerovnika, te krivo utvrđenog činjeničnog stanja da Stjecatelj nije prethodno donošenju pobijanog rješenja imao poseban interes u pogone Dužnika, u cijelosti pogon Knežine, odnosno da Stjecatelj nije dužniku bliska osoba kako to opisuje Stečajni zakon Republike Hrvatske..

Nalaže se prvostupanjskom Sudu u Splitu da hitno učini reviziju zakonitosti provedbe prodaje pogona Knežine u odnosu na činjenično stanje i novonastale materijalnopravne norme, iz kojih proizlazi materijalno pravo svih vjerovnika u postupku da odluče i daju suglasnost za rješenjem dano otuđenje, odnosno da donese tumačenje novih okolnosti i time nove materijalnopravne norme u postupku nastalih Rješenjem TS Split Posl.broj: 1.St-19-2015 – 362, koje su odbor vjerovnika i stečajnog upravitelja naveli da stupe u bitnu izmjenu stečajnog plana i započnu pravni posao otuđenja pogona iz pobijanog rješenja po jednoj polovini, a potom i jednoj četvrtini utvrđene vrijednosti te imovine Dužnika, i da se potom provede otuđenje pogona Knežine protivno Zakonu.

Rješenje stupa na snagu odmah.“

4. O ROKU ZA ULAGANJE ŽALBE

Kao Žalitelj smatram da je rok iz upute o pravnom lijeku pobijanog rješenja nepravičan i neprimjeren materijalnoj vrijednosti i gospodarskom značaju proizvodnog pogona kojeg Kupac stječe posredstvom nepravilnog rada prvostupanjskog Suda. Taj prekluzivni rok nastao je kombinacijom računanja dostave pismene prema Ovršnom zakonu, sa rokom za žalbe iz Stečajnog zakona, u zbilji se radi o hibridu rokova dvaju različitih zakona, na način koji je krajnje nepovoljan za manje stečajne vjerovnike koji nisu državna poduzeća, agencije ili banke, sa ustrojenim pravnim sektorom na teret proračuna RH, ili sami odvjetnici. Držim da takav hibridni rok nije u skladu sa člankom 13. Europske Konvencije. Iz ove žalbe je evidentno da se radi o otuđenju pogona Dužniku bliskoj osobi iz čl. 232 SZ-a, kojem je provedeni postupak prodaje prema pravilima ovršnog postupka bio tek metoda tog otuđenja. Činjenica da su Kupac i

~ prvostupanjski Sud propustili prethodno takvom otuđenju ostvariti za to propisane zakonske uvjete, ne mijenja na stvari da to jest stjecanje iz čl. 232 SZ-a. Tako da zadržavam kao žalitelj u stečajnom postupku, na rješenje nastalo u stečajnom postupku, pravo poziva na članak 12. SZ-a. A rok od tri dana iz Ovršnog zakona neka se primjenjuje na natjecatelje javnih elektroničkih dražbi, koji nisu sudionici stečajnog postupka poput mene i drugih vjerovnika 2. višeg isplatnog reda čija materijalna prava ugrožava pobijano rješenje. Molim Sud da mi dopusti korištenje roka iz SZ-a i žalbu uvaži kao pravodobnu.

Zakon kaže slijedeće: „Sudska pismena dostavljaju se objavom pismena na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno. Dostava se smatra objavljenom istekom osmog dana od dana objave pismena na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova.“

Osim toga i sam članak 247. SZ-a na koji se pobijano rješenje najviše poziva u opravdanju da Kupcu dosudi pogon Dužnika suprotno odredbama Zakona kaže da kako slijedi:

„nekretnina na kojoj postoji razlučno pravo prodaje se u stečajnom postupku,.. Čime sam SZ priznaje da je unatoč primjeni određenih pravila iz ovršnog postupka, akt prodaje nekretnina stečajnih dužnika na kojima postoji neko razlučno pravo i dalje akt „u stečajnom postupku“.

Nigdje u svojem sadržaju članak 247. ne upućuje na to da „odgovarajuća primjena pravila ovršnog postupka“ za sam akt prodaje nekretnina iz stečajnog postupka, daje potpunu suspenziju članka 12. SZ-a. Rok iz pobijanog rješenja smatram suviše kratkim za ispitati moguće protupravnosti koje ono donosi pred sve ostale stečajne vjerovnike koji nisu povezani sa Stjecateljem i/ili odborom vjerovnika, stečajnim upraviteljem ili većinskim vlasnikom Dužnika, dakle koji nemaju mogućnost stjecanja „povlaštenih informacija“ u postupku. Tako kratkim rokom obeshrabruje se male stečajne vjerovnike, poput bivših manjih dobavljača i pružatelja usluga Dužniku, da zastupaju svoja zakonska prava u postupku, i gubi se smisao žalbe na prvostupanjsko rješenje kao redovnog pravnog lijeka. Što je vidljivo i po broju pristiglih žalbi.

ZAKLJUČAK ŽALBE

Teško je pobrojati koje je ovo po redu nezakonito doneseno rješenje Trgovačkog suda u Splitu u stečajnom postupku nad državnim poduzećem za proizvodnju hrane Kaštelanski staklenici d.d. Vidljivo je ovom žalbom da za donošenje pobijanog rješenja nisu postojale potrebne materijalnopravne norme, a njihovo je fiktivno postojanje pred ostalim vjerovnicima u postupku upriličeno bitno pogrešnim tumačanjem istih normi od strane prvostupanjskog Suda. Koji potom na takvim protupravnim načelima dozvoljava i ovjerava otuđenje pogona Dužnika protivno čl. 232. Stečajnog zakona RH, sukladno definiciji iz članka 207. , stavak (2), točki 2. Zakona.

Zahvaljujem na razmatranju ove žalbe i odgovoru putem e-Oglasne Ministarstva pravosuđa.

Srdačan pozdrav,

Krešimir Mitrović

Stečajni vjerovnik 2. višeg isplatnog reda